

чайно, уж само за да го види като своя покровителка, но всъщност тя от дни кроеше как да се вмъкне в малкия дворец на брега на морето и по какъв повод да иде при него. Няколко пъти тя ходи за да го пита каква точно да бъде свирката, която беше му обещала в деня на първия му концерт и която щеше да поръчва вече. Беше заповядано вече на един прочут майстор и златар да дойде в столицата, за да приеме поръчката направо от Лира. Тя искаше да обясни направо и подробно къде и как да бъдат сложени скъпоценните камъни, колко голяма да бъде свирката и от какво злато да бъде направена.

Тя постоянно говореше на Орфей за тази свирка, непрекъснато го питаше как би желал да я направят, но Орфей свиваше равнодушно устни и все се заглеждаше замечтано навън. Лира все уж щеше да го пита само нещичко, уж все щеше да стои само минутка, но се отплесваше в излишни и неинтересни за Орфей въпроси и по цели часове оставаше при него. Веднъж, когато Орфей беше се загледал в тихото и спокойно синьо море, Лира съвсем ненадейно го попита има ли по техния край момичета и красиви ли са те. Като стана дума за неговия роден край, Орфей се оживи и в хубавите му кръгли, замечтани очи блесна дълбока, неудържима радост. Да, там има и много красиви момичета, живи и пъргави като кози. Дъщерята на владетеля го изгледа проникателно и прехапа устните си.

— И според тебе, кое момиче е най-красивото? — попита тя дръзко и ненадейно.

Орфей се смути за миг, изчерви се и, като заекна малко, отвърна отсечено:

— Дика.

Дъщерята на владетеля не откъсваше очи от руменината, която бавно се стапаше върху бузите